

Biografi hämtad från Wikipedia den fria encyklopedin

Victoria Maria Benedictsson, född *Bruzelius* [6 mars 1850](#) i byn [Domme](#) i [Fru Alstads](#) socken i [Skytts härad](#) (numera i [Trelleborgs kommun](#)), död [21 juli 1888](#) i [Köpenhamn](#) ([själv mord](#)), var en svensk [författare](#) och [dramatiker](#). Hon skrev sina romaner under [pseudonymen](#) **Ernst Ahlgren**. Föräldrar: lantbrukaren Thure Bruzelius och Helena Sophia Finérus.

Benedictsson växte upp i ett lantbrukarhem i Domme. Hon var tidigt intresserad av konststudier, och tog tjänst som guvernant för att tjäna pengar för att åka till Stockholm och utbilda sig till konstnär. Hennes far, som först godkände detta, ändrade sig dock senare och sade nej. För att komma bort från sina föräldrars inflytande gifte hon sig som 21-åring med [postmästaren](#) i [Hörby](#) Christian Benedictsson (född 1822 i Landskrona, död 1899 i Hörby) som var 49 år och änklings med 5 barn från det tidigare äktenskapet. De fick två egna döttrar varav en dog i späda ålder.

1882 insjuknade Benedictsson i en bensjukdom och blev sängliggande. Under sjukdomsperioden utvecklade hon sitt författarskap och 1884 debuterade hon med novellsamlingen "Från Skåne". Följande år utkom romanen *Pengar*, som blev hennes genombrott. Vid denna tid blev hon vän med den elva år yngre Axel Lundegård, Hörbyprästens upproriske son. Som denne och många andra svenska författare under 1880-talet sökte hon sig till Köpenhamn, där hon uppmärksammades av den mäktige danske litteraturkritikern [Georg Brandes](#). Deras olyckliga kärleksförhållande 1886-1888, var förmodligen en av orsakerna till att Benedictsson begick [själv mord](#) sommaren 1888. Andra bidragande faktorer till hennes beslut kan ha varit hennes fattigdom och ensamhet och inte minst hennes oro för sitt författarskap. Hennes senaste roman [Fru Marianne](#) hade fått blandad kritik och Georg Brandes bror Edvard hade i sin nedlåtande recension i *Politiken* kallad den för "en Dameroman". Hon var djupt olycklig över det intellektuellt inskränkta liv hon tvingades leva i Hörby och de begränsningar det innebar att vara kvinna under denna tid. "Detta avskyvärda att icke få vara människa endast kvinna, kvinna, kvinna!", skriver hon bland annat i sin dagbok. Hennes själv mord, med hjälp av en rakkniv, inspirerade Strindberg till avslutningen av dramat *Fröken Julie*.

Trots den korta tid som hennes författargärning omfattar anses hon, jämte [Strindberg](#), som en av de främsta av 1880-talets realistiska författare. I sina romaner skildrar hon äktenskapsproblematik och aktuella kvinnosaksfrågor. Debutromanen *Pengar* handlar om en ung och omogen flicka som övertalas att gifta sig alltför tidigt med en förmögen godsägare men som så småningom bryter sig ut ur äktenskapet. *Fru Marianne* skildrar en kvinna som slits mellan sin man Börje, en hederlig och praktisk bonde, och den kultiverade vännen Pål. Där *Pengar* slutar med skilsmässa, ger *Fru Marianne* en mer utopisk bild, med ett slut som bygger på samförstånd mellan makarna och ett jämlikt äktenskap. Att stoffet inte förlorat sin dramatiska verkan visade den tv-dramatisering ([Fru Marianne](#)) som [Carin Mannheimer](#) gjorde [2001](#).

Benedictssons litterära kvarlåtenskap togs om hand av [Axel Lundegård](#), som successivt gav ut en stor del av denna och skrev färdigt en rad ofullständiga manuskript. Han konstruerade inte mindre än tre "självbiografier" av hennes brev, anteckningar och dagböcker. Lundegård använde också hennes efterlämnade texter i sitt eget författarskap. Hans roman *Elsa Finne*, 1902, består till större delen av lätt redigerade utdrag ur hennes efterlämnade dagbok. Inte förrän 1978-85, då [Christina Sjöblad](#) gav ut dem kunde Benedictssons dagböcker läsas obearbetade och i sin helhet. Hennes arkiv finns på [Universitetsbiblioteket, Lunds universitet](#).

Det finns en omfattande biografisk litteratur om Benedictsson. De flesta söker efter en förklaring till hennes val att dö. Hennes vän [Ellen Key](#), som skrev den första biografien, fann den i hennes motsägelsefulla karaktär och sociala utsatthet. Psykoanalytikern Tora Sandström menade att hon var schizofren. Efter [Fredrik Bööks](#) biografiska verk från 1949 och 1950 har fokus tenderat att ligga på den olyckliga kärleken till Brandes. Feministiska litteraturvetare som Jette Lundbo Levy, [Ebba Witt-Brattström](#) och [Nina Björk](#), behandlar henne som en feministisk föregångsfigur dömd att gå under i ett patriarkalt samhälle. [Birgitta Holm](#) menar 2007 att Benedictssons olycka emanerade från incestuösa övergrepp i barndomen. Den senaste forskningen (Birgitta Åkesson), som bygger på de av de av forskningen bortglömda kärleksbrev mellan Benedictssons styvdotter Matti af Geijerstam och hennes blivande man Karl af Geijerstam, pekar på att Victoria Benedictsson var utmattad och överansträngd med ett förändrat känsloliv. Victoria Benedictsson skrev 1887 i tidningen Dagny en biografiskt text över författarinnan Harriet Martineau. I Martineau fann hon en jämlike och texten handlar lika mycket om henne själv som Martineau. Benedictssons egna inställning till både arbete, kritik och kärlekslängtan skiner igenom i hur hon presenterade Martineau:

"Arbetet var för henne hvad morfin kan vara för andra, på en gång ett medel att dölja smärtan och att hålla sig uppe. Det var alltid svårt för henne att medge, att hon arbetade för mycket, och om hon någon gång gjorde detta erkännande, brukade hon tillägga, att hon icke kunde låta bli, och att arbetet måste göras... .. När Harriet Martineau efter detta ... lemnade hans hus (förläggarens), var hon så uppgifven af andlig och kroppslig trötthet, att hon knappt kunde släpa sig fram. Att åka hade hon ej råd. Hon måste stödja sig mot ett gammalt smutsigt plank för att ej falla, ty det gick rundt för hennes ögon; men ännu när hon stod der, matt och utsliten, med slutna ögon, sade hon till sig själf: 'min bok skall slå igenom ändå'. ... Ständig sinnesoro tillika med öfveransträngningen bröt hennes krafter, och just då hon i sällskap med några vänner anträdte en resa till Schweiz, insjuknade hon och måste med den största försiktighet återföras till England.sin långa sjukdom. Den varade i fem år, och hon var så svag, att hon icke förmådde gå längre än från sin bädd i det ena rummet till soffan i det andra. Men för sin verksamma ande var det omöjligt att förblifva i sysslolöshet. Så fort plågorna lemnade henne någon ro, skref hon alltid på ett eller annat arbete.

Benedictssons grav återfinns på Vestre Kirkegaard i Köpenhamn i Danmark I [Fredhäll](#) på [Kungsholmen](#) i [Stockholm](#) samt i Malmö och [Hörby](#), Benedictssons hemort för en tid, har gator uppkallats efter hennes pseudonym. [Sonja Pleijel](#) och [Marianne Söderberg](#) skapade 1988 TV-filmen [Postmästarfrun från Hörby](#) om hennes levnadsöde.